

Arrest

**nr. 66 772 van 19 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 april 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 juni 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. MOREAU, die loco advocaat J. DE MAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Turkse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 7 september 2010 meldt de verzoekende partij zich bij de stad Gent aan om zich te laten inschrijven ('gezinshereniging met Belgische schoonzoon'). De verzoekende partij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 15.

Op 20 december 2010 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan. Op 15 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en

asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 20.12.2010 door B., Z. (...), geboren te Bünyan, op 01.02.1955 en van Turkse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Reden van de beslissing:

- *Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:*

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst: betrokkene legt enkel een attest voor waaruit blijkt dat zij niet over onroerende goederen beschikt. Hiermee is echter niet bewezen dat betrokkene evenmin over inkomsten beschikt.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt een aantal loonfiches voor van de referentiepersoon en diens echtgenoot. Hieruit blijkt dat de referentiepersoon slechts één maand anciënniteit heeft bij deze werkgever. Men kan hier bijgevolg bezwaarlijk spreken over een stabiel inkomen. De inkomsten zelf zijn bovendien ruim onvoldoende om betrokkene effectief ten laste te nemen.

Ook uit de loonfiches van de echtgenoot van de referentiepersoon blijkt dat het inkomen onvoldoende stabiel en ruim is om een effectieve tenlasteneming van betrokkene te garanderen, die een levensstandaard verzekert, rekening houdend met het geldend Belgisch integratie-inkomen.”

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.1.1. De verzoekende partij citeert vooreerst de desbetreffende artikelen en adstrueert vervolgens haar middel als volgt:

“Verzoekster kan het niet eens zijn met de beslissing van de Minister, als zou onvoldoende bewezen zijn dat zij onvermogen is. Evenmin zou aldus de Minister de financiële draagkracht van de heer Ü. (...) stabiel genoeg zijn om verzoekster te onderhouden.

Verzoekster heeft reeds een bewijs gevoegd dat zij in haar land van herkomst niet over enige eigendommen beschikt, (zie stuk 8)

Gelet op haar medische toestand, verzoekster is immers diabeet, is het voor haar onmogelijk om enige inkomsten te verwerven, (zie stuk 9)

Daarenboven liggen er de betalingsbewijzen over van de schoonzoon en dochter van verzoekster waaruit blijkt dat deze haar in het verleden financieel ondersteunden, (zie stukken 10)

Dit bevestigt eens te meer de beweringen van verzoekster dat zij in het land van herkomst onvermogen was.

Ook in België ontvangt zij geen steun van het OCMW. (zie stuk 11)

Bovendien blijkt thans uit het attest van de C.M. d.d. 22.03.2011 dat verzoekster effectief ten laste is van haar schoonzoon, (zie stuk 12)

Volgens de rechtsleer (S. BOUCKAERT, B. GABRIËLS en D. NUYTS, "Het verblijf voor meer dan 3 maanden voor niet EU-burgers", in Administratieve wegwijzer vreemdelingen, Kluwer, 2008, losbladig) wordt bovendien aanvaard dat indien de aanvrager van het hoger vermeld recht van verblijf reeds in België woont men hem beschouwt als ten laste van de te vervoegen persoon als beiden ingeschreven staan op hetzelfde adres of als de te vervoegen persoon de huisvesting van de aanvrager financiert.

In casu woont verzoekster in België bij haar dochter en schoonzoon welke alle kosten van huisvesting dragen.

In de bestreden beslissing werd bovendien opgeworpen dat de financiële middelen van de schoonzoon en dochter van verzoekster te beperkt zijn om verzoekster te kunnen onderhouden.

Hierbij wordt verwezen naar de geringe anciënniteit bij de huidige werkgever van de schoonzoon van verzoekster.

Uit onder meer de loonfiches van de heer Ü. (...) blijkt echter dat hij over voldoende zekere financiële middelen beschikt, (zie stukken 13)

Meer nog, op de loonfiches staat vermeld dat de Ü. (...) reeds 3 jaar en 7 maanden anciënniteit heeft bij zijn huidige werkgever.

Hij werkte immers eertijds voor de firma T. (...), doch niet voltijds.

Zo blijkt uit de aanslagbiljetten van met AJ 2008 en 2009 dat de heer Ü. (...) was tewerkgesteld als werknemer, doch tevens inkomsten verwierf uit zelfstandige activiteiten, (zie stukken Hen 15)
Er weze opgemerkt dat indien de heer Ü. (...) niet in staat zou zijn om verzoekster te onderhouden, hij destijds geen financiële steun had kunnen geven aan verzoekster toen zij nog in Turkije woonde.
Verzoekster is en was als ascendent volledig ten laste van haar kinderen die in België wonen en er volledig geïntegreerd zijn.

Gelet op het bovenstaande meent verzoekster dat voldoende naar recht is bewezen dat zij onvermogen is en ten laste is van haar schoonzoon, waardoor zij ingevolge de voormelde bepalingen een recht op verblijf heeft van meer dan drie maanden in België.
Het past dan ook dat de bestreden beslissing van de Minister van Migratie- en asielbeleid, Dienst Vreemdelingenzaken zou worden vernietigd, ingevolge een schending van de voormelde wetsbepalingen."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"In een eerste onderdeel stelt verzoekster het bewijs te hebben geleverd van gebrek aan eigendommen in het land van herkomst. Tevens kan zij, omwille van haar medische toestand (diabetes) geen eigen inkomsten genereren. De betalingsbewijzen van de schoonzoon en dochter van verzoekster zouden aantonen dat zij haar in het verleden financieel steunden. Zij valt niet ten laste van het OCMW. Uit een attest van het OCMW d.d. 22 maart 2011, zou blijken dat verzoekster effectief ten laste is van haar schoonzoon. Verzoekster wijst op het feit dat haar schoonzoon weldegelijk over voldoende en zekere financiële middelen beschikt.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster op 20 december 2010, ten gevolge van haar aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in het bezit gesteld werd van een bijlage 19ter. Hierin werd verzoekster gevraagd binnen de drie maanden en dus ten laatste op 20 maart 2011 volgende documenten voor te leggen:

"Attest van onvermogen van Turkije + bewijzen van stortingen in het verleden + bewijzen van inkomsten van de schoonzoon (loonfiches) + attest niet ten laste van het OCMW + ziektekostenverzekering."

Verzoekster legde op 4 april 2011 een aantal stukken voor.

De bestreden beslissing oordeelde echter dat de voorgelegde stukken onvoldoende waren:

"Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te kunnen genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst: betrokkene legt enkel een attest voor waaruit blijkt dat zij niet over onroerende goederen beschikt. Hiermee is echter niet bewezen dat betrokkene evenmin over inkomsten beschikt.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt enkel een aantal loonfiches voor van de referentiepersoon en diens echtgenoot. Hieruit blijkt dat de referentiepersoon slechts één maand anciënniteit heeft bij deze werkgever. Men kan hier bijgevolg bezwaarlijk spreken over een stabiel inkomen. De inkomsten zelf zijn bovendien ruim onvoldoende stabiel om betrokkene effectief ten laste te nemen.

Ook uit de loonfiches van de echtgenoot van de referentiepersoon blijkt dat het inkomen onvoldoende stabiel en ruim is om een effectieve tenlasteneming van betrokkene te garanderen, die een levensstandaard verzekert, rekening houdend met het geldend Belgische integratie-inkomen."

Verwerende partij merkt op dat verzoekster geenszins de determinerende motieven van de thans bestreden beslissing ontkracht:

Met betrekking tot het bewijs van onvermogen, voegt zij thans een nieuw stuk toe, met name een medisch attest waaruit zou moeten blijken dat zij niet kan werken.

Verwerende partij merkt op dat zij enkel rekening kan houden met de stukken zoals zij op het moment van de bestreden beslissing in het administratief dossier aanwezig waren. In de mate dat verzoekster verwijst naar een thans bijgevoegd stuk om haar onvermogen kracht bij te zetten, dient desgevallend te worden geconcludeerd dat dit geenszins afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Met betrekking tot de onvoldoende stabiele inkomsten van de referentiepersoon en diens echtgenoot (haar dochter Ü. G. (...) en de heer Ü. O. (...):

verzoekster verwijst naar de loonfiches die werden voorgelegd en waar de bestreden beslissing rekening mee gehouden heeft. Verzoekster weerlegt niet op ernstige wijze de vaststelling dat beide inkomsten onvoldoende zijn om te kunnen spreken over een stabiel inkomen om een extra persoon ten laste te nemen, rekening houdend met de levensstandaard en het geldend Belgisch integratie-inkomen: verzoeksters dochter legt één loonfiche met vermelding van een nettobedrag van 240,59€ (november

2010), haar echtgenoot legt 3 loonfiches voor met vermelding van respectievelijk 884,29€ (augustus 2010), 964,96€ (oktober 2010) en 1358,11€ (januari 2011).
Het eerste middel is niet ernstig.”

2.1.3. De verzoekende partij heeft de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aangevraagd als ascendent van een Belgisch onderdaan.

Artikel 40bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:
(...)”*

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen. (...)”

Artikel 40ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

De verzoekende partij dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 4° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Het determinerend motief van de bestreden beslissing is dat de verzoekende partij niet ten laste is van haar zoon in functie van wie zij haar aanvraag heeft ingediend. In casu wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij niet ten laste is omdat zij niet afdoende aangetoond heeft onvermogen te zijn in haar land van herkomst daar ze enkel een attest neerlegt waaruit blijkt dat ze niet over onroerende goederen beschikt en omdat de zoon slechts een anciënniteit van een maand heeft, zijn inkomsten ruim onvoldoende zijn en uit de loonfiches van de echtgenote van de referentiepersoon ook blijkt dat het inkomen onvoldoende stabiel en ruim is om een effectieve tenlasteneming van de verzoekende partij te garanderen.

De vraag of een persoon ten laste is, vloeit voort uit een feitelijke situatie, die beoordeeld dient te worden door het bestuur. Bij de beoordeling van deze feitelijke situatie, beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit de bijlage 19ter blijkt dat de verzoekende partij uitdrukkelijk verzocht werd om ten laatste op 20 maart 2011 de volgende documenten neer te leggen: attest van onvermogen van Turkije, bewijzen van stortingen in het verleden, bewijzen van inkomsten van de schoonzoon (loonfiches), attest van niet ten laste van het OCMW en ziektekostenverzekering.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij volgende documenten neergelegd heeft: loonfiche van schoonzoon voor de periode van 1 augustus 2010 tot 31 augustus 2010 ten bedrage van 884, 29 euro, loonfiche van schoonzoon voor de periode van 1 oktober 2010 tot 31 oktober 2010 ten bedrage van 964, 96 euro, loonfiche van dochter voor de periode van 1 november 2010 tot 30 november 2010 ten bedrage van 240,59 euro, loonfiche van schoonzoon voor de periode van 1 januari 2011 tot 31 januari 2011 ten bedrage van 1358,11 euro, attest van 13 januari 2011 dat de verzoekende partij geen onroerende goederen in Turkije heeft, ziektekostenverzekering, verklaring van geen steunverlening, bewijs van overschrijving via Western Union ten bedrage van 514 euro (datum van transactie is niet leesbaar) en bewijs van overschrijving via Western Union ten bedrage van 870 euro op 14 juni 2010.

De bestreden beslissing steunt op twee onderscheiden motieven. Enerzijds op het gegeven dat de verzoekende partij slechts een attest neergelegd heeft waaruit blijkt dat ze niet over onroerende goederen beschikt, maar dat hiermee niet aangetoond is dat ze niet over een inkomen beschikt. Anderzijds wordt gesteld dat het inkomen van de schoonzoon en dochter onvoldoende stabiel en ruim is om een effectieve tenlasteneming van de verzoekende partij te garanderen.

Met betrekking tot het eerste motief betwist de verzoekende partij niet dat ze enkel een attest heeft neergelegd waaruit blijkt dat ze niet over onroerende goederen beschikt in Turkije. De verzoekende partij weerlegt ook niet het argument dat ze niet aangetoond heeft dat ze niet over een inkomen beschikt. Waar de verzoekende partij stelt dat ze diabetes heeft, hierdoor niet kan werken en een doktersattest neerlegt om haar diabetes aan te tonen, wijst de Raad erop dat dit niet aan de verwerende partij werd meegedeeld voor het nemen van de bestreden beslissing. Bijgevolg kan de verzoekende partij de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Daarenboven merkt de Raad op dat hij, in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Met het bijbrengen van deze documenten vraagt de verzoekende partij in wezen een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad, daargelaten de vaststelling dat een attest over het onroerend vermogen geen uitsluitel geeft over het al dan niet beschikken over een roerend vermogen.

Met betrekking tot het inkomen van de referentiepersonen geeft de verzoekende partij aan dat haar schoonzoon reeds 3 jaar en 7 maanden bij dezelfde werkgever tewerkgesteld is. Bijgevolg heeft hij – volgens de verzoekende partij – voldoende zekere financiële middelen ter beschikking. In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij ook aan dat haar schoonzoon niet voltijds werkt, maar ook inkomsten verwierf als zelfstandige.

Het is niet kennelijk onredelijk om op basis van de voorgelegde 3 loonfiches van de schoonzoon en 1 loonfiche van de dochter te stellen, gelet op de voorkomende bedragen, dat in casu de referentiepersonen over onvoldoende middelen beschikken om één bijkomende persoon ten laste te nemen. Uit de voorgelegde loonfiches blijkt ook dat het inkomen van de referentiepersonen fluctueert van maand tot maand. Waar de verzoekende partij de aanslagbiljetten van de aanslagjaren 2008 en 2009 voorlegt, wijst de Raad erop dat ze deze documenten voor het nemen van de bestreden beslissing niet aan de verwerende partij heeft meegedeeld, zodat ze de verwerende partij niet kan verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Daarenboven merkt de Raad op dat hij in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. De Raad dient zich derhalve bij de beoordeling van het geschil te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Tot slot wijst de Raad er ook op dat in de bestreden beslissing niet betwist wordt dat de verzoekende partij in het verleden in Turkije gelden ontvangen heeft van de referentiepersonen. Uit dit enkele feit kan nog geen tenlasteneming worden afgeleid.

Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. De verzoekende partij maakt geen schending van de artikelen 40bis juncto 40ter van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

2.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Dat overeenkomstig artikel 8 van het E.V.R.M. eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Dat het weigeren van een visum tot gezinshereniging op basis van de motivering dat verzoekster niet zou aantonen onvermogen te zijn in het land van herkomst en bijgevolg niet ten laste zou zijn van haar schoonzoon (de EU burger) een schending uitmaakt van het gezinsleven van concludante.

Thans maakt zij nog steeds deel uit van het gezin van haar dochter.

Verzoekster heeft recht op eerbiediging van haar privéleven in België. Er kan van haar niet worden verwacht dat zij haar familie achterlaat.

Zoals reeds gezegd: Verzoekster is niet ten laste van de Belgische Staat. Haar schoonzoon, de heer Osman Ü. (...), onderhoudt immers zijn schoonmoeder zolang zij geen inkomen kan hebben gelet op haar verblijfsmoeilijkheden.”

2.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Verzoekster stelt deel uit te maken van het gezin van haar dochter. Er kan niet van haar verwacht worden dat zij haar familie achterlaat.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat een eventuele verwijdering van het grondgebied van tijdelijke aard, om zich in regel te stellen met de Belgische vreemdelingenwetgeving, geen schending inhoudt van art. 8 EVRM.

Verzoekster is naar België gekomen met een visum C, geldig voor drie maanden, van 2 juli tot 1 oktober 2010. Verzoekster heeft vervolgens een vestigingsaanvraag ingediend in functie van haar dochter en schoonzoon die in België wonen.

Verzoekster wist dat haar verblijf enkel gedoogd werd zolang het onderzoek naar aanleiding van deze aanvraag duurde.

Verzoekster kan via de geijkte procedure, met name een visumaanvraag gezinshereniging vanuit Turkije, trachten zich te herenigen met haar dochter en diens echtgenoot, zo zij dit wenst.

Verzoekster toont bovendien niet aan in Turkije geen familie meer te hebben bij wie zij terecht kan. Het tweede middel is niet ernstig.”

2.2.3. Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu verwijst de verzoekende partij naar de band die ze heeft met haar dochter en schoonzoon, om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémen-*

taires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Gelet op de elementen uit het administratief dossier en het feit dat de verzoekende partij bij haar dochter en schoonzoon inwoont is er in casu sprake van een gezinsleven.

In casu vraagt de verzoekende partij een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een verblijf van meer dan drie maanden bij haar schoonzoon en dochter. Wanneer het om een eerste toelating gaat dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er hinderpalen aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. De verzoekende partij geeft enkel aan dat ze bij haar dochter en schoonzoon woont en dat er van haar niet verwacht kan worden dat ze haar familie verlaat. De Raad wijst er ook op dat de verzoekende partij daarvoor verscheidenen jaren in Turkije gewoond heeft en haar medische toestand niet aan de verwerende partij kenbaar maakte. De bestreden beslissing heeft bovendien enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Met betrekking tot haar privéleven voert de verzoekende partij geen andere elementen aan.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te

worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN